

SCHATELAIN

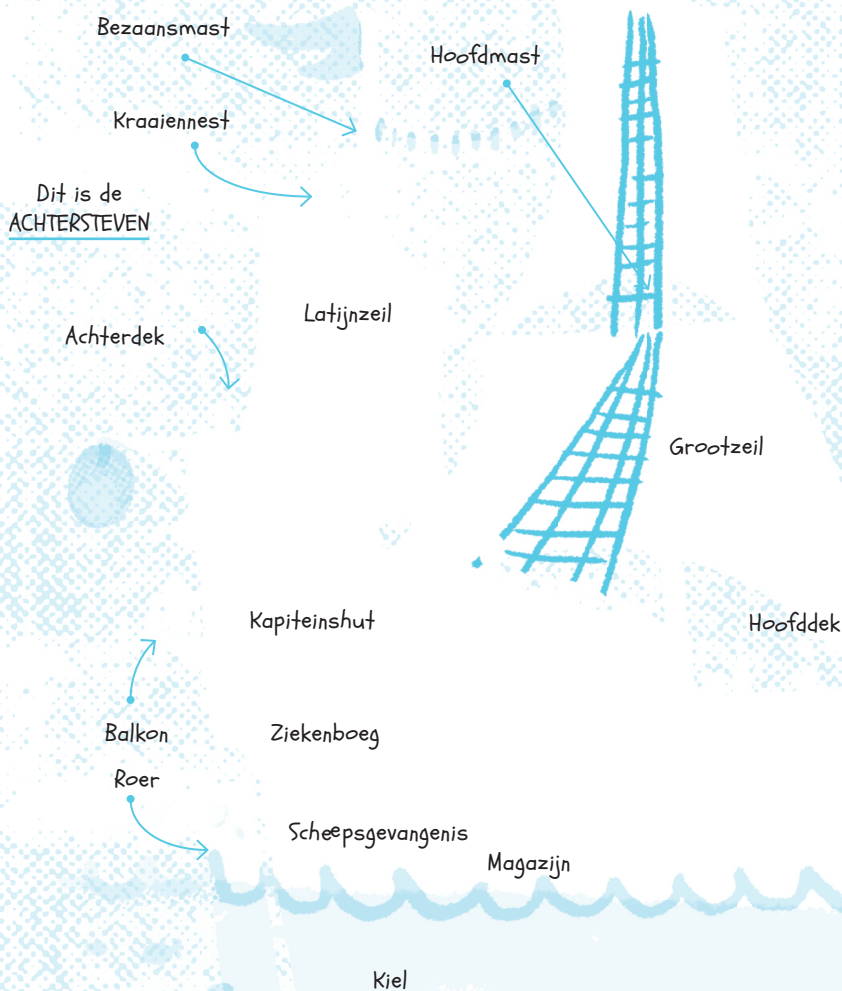
EEN KLASSIEKER VAN
**ROBERT LOUIS
STEVENSON**

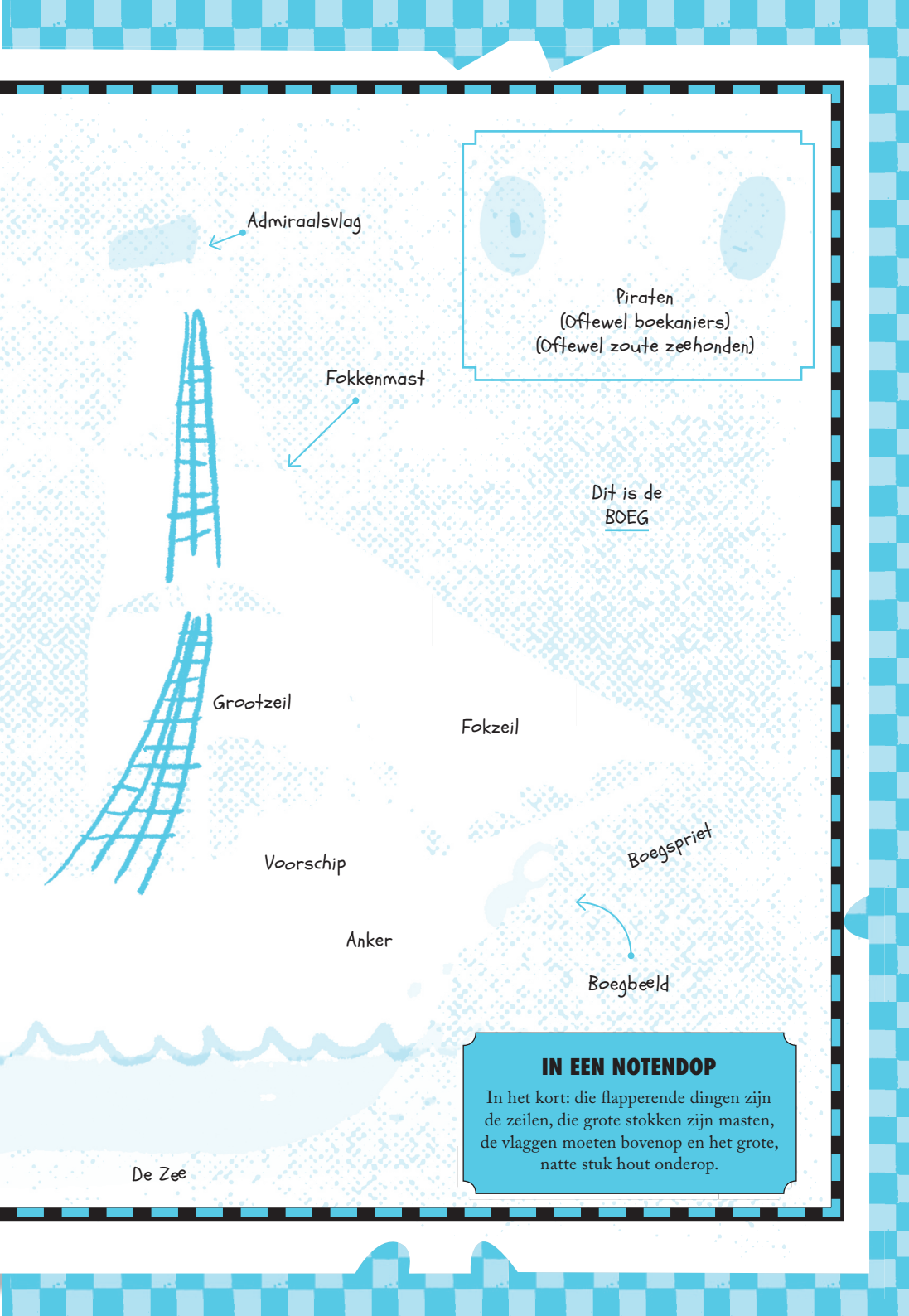
MET NIEUWE PLAATJES VAN
JACK NOEL

MET EEN VERTALING VAN
EDWARD VAN DE VENDEL

Lannoo

HET SCHIP

Admiraalsvlag

Piraten
(Oftewel boekaniers)
(Oftewel zoute zeehonden)

Fokkenmast

Dit is de
BOEG

Grootzeil

Fokzeil

Voorschip

Boegspriet

Anker

Boegbeeld

De Zee

IN EEN NOTENDOP

In het kort: die flapperende dingen zijn de zeilen, die grote stokken zijn masten, de vlaggen moeten bovenop en het grote, natte stuk hout onderop.

IK

JIM

MIJN MOEDER

MIJN HUIS

DE ADMIRAAL BENBOW

KOM TOT RUST AAN DE KUST!

De
**ADMIRAAL
BENBOW**

KAMERS VRIJ - RESERVEER

✓ ZEEZICHT ✓ RUM ✓ MET ONTBIJT

NAAM:

Jim Hawkins

LEEFTIJD:

Twaalf

OVER MIJ:

Ik woon in de Admiraal Benbow-herberg
met mijn moeder, en ik help haar. Maar er
overnachten niet heel veel mensen in onze
herberg, dus soms is het een beetje saai...

ALS IK GROOT BEN:

Wil ik de zeven zeeën bevaren!

JOHOHO!

DE OUDE ZEEROT
IN DE ADMIRAAL
BENBOW

IK ZIE HEM nog voor me alsof het gisteren was,
hij sjokte naar de deur van de herberg en trok
zijn zeemanskist op een handkar achter zich aan.

Een grote, sterke, zware, hazelnootbruine man,

met ruwe handen die
onder de littekens zaten,
met zwarte, gebroken
nagels, en dwars over
zijn ene wang zag
je de vuile,
doodsbleke
herinnering aan
de houw van een
sabel.

SABEL

Een heel stoer, groot zwaard
met een gebogen blad.

Ik herinner me hoe hij voor zich uit floot, en toen uitbarstte in een oud zeemanslied dat hij later nog vaak zou zingen:

Daarna roffelde hij op de deur, en toen mijn moeder verscheen, vroeg hij om een glas rum.

Een goeie kroeg op
een goeie plek,

zei hij.

Hebben jullie
veel aanloop,
maat?

DE ADMIRAAL BENBOW

Mijn moeder zei nee,
weinig gasten, meer zou
fijn zijn.

JA! WE HEBBEN
KAMERS VRIJ
RESERVEER NU

Mooi zo,

zei hij,

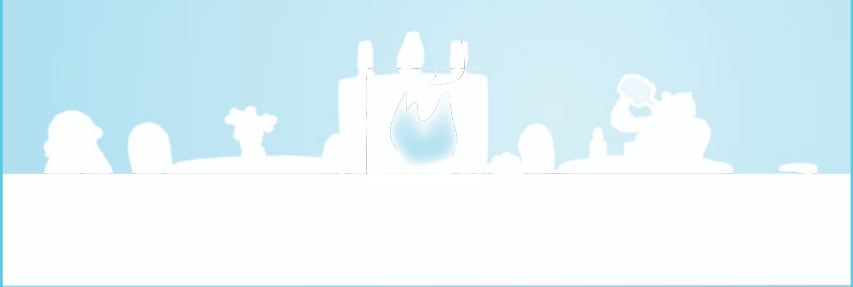
dan is dit een
plek voor mij.

Jullie kunnen me
KAPITEIN noemen.

De Kapitein bracht
vrijwel de hele dag door
met een geelkoperen
verrekijker op de rotsen.

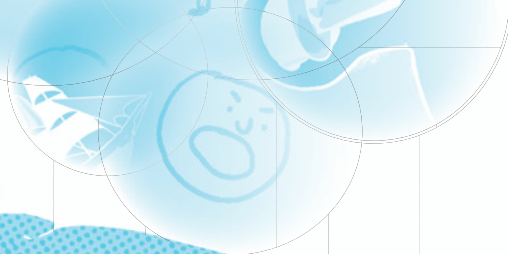
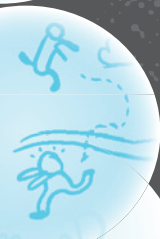
's Avonds zat hij in een hoek van de gelagkamer,
naast het haardvuur, rum te drinken.

Op een dag nam hij me apart
en beloofde me elke eerste dag
van de maand een zilveren
vierpennymunt als ik met mijn
'meest aandachtige oog' kon
uitkijken naar een 'zeeman met
één been'.

Vanaf dat moment achtervolgde die zeeman me in mijn dromen... In stormachtige nachten, als de wind aan alle kanten aan het huis rukte en de branding in de baai en tegen de rotsen bulderde, droomde ik altijd van hem in duizend gedaanten, en met duizend duivelse gezichtsuitdrukkingen. Mijn ERGSTE nachtmerrie had ik als ik hem zag springen en rennen en als hij me achternazat over heggen en slootjes.

Ik was dus doodsbang voor die zeeman, maar voor de Kapitein was ik veel minder bang dan de anderen.

Vooraf zijn verhalen joegen de mensen angst aan. Afschuwelijke verhalen waren het – over overboord gegooid worden, en storm op zee, en woeste daden.

En altijd zong hij weer dat eeuwigdurende lied:

VIJFTIEN MAN op een
DODEMANSKIST
JO-HO-HO EN
EEN FLES RUM!

Ik nam aan dat die ‘dodemanskist’ die grote kist van hem moest zijn, die boven in de voorkamer stond.

De grote scheepskist die niemand van ons ooit geopend had gezien...

Op een ochtend in januari – het was bijtend koud – was de Kapitein vroeger opgestaan dan anders. Hij ging op weg naar het strand met zijn sabel die onder zijn oude blauwe jas uit slingerde, zijn geelkoperen verrekijker onder zijn arm en zijn hoed achter op zijn hoofd.

NAAR
HET STRAND

Ik was de ontbijttafel aan het dekken toen de deur van de gelagkamer openging en er een man binnenstapte die ik nooit eerder had gezien.

Het was een bleke, wat gezette man,

DE
ADMIRAAL
BENFOW

die twee
vingers aan zijn
linkerhand miste,

en hoewel hij
een sabel droeg,
leek hij niet echt
een vechtjas.

Hij zag er niet heel zeemanachtig uit, en toch
hing er een snufje zeegeur om hem heen.

Is deze tafel
hier voor mijn
maat Bill?

vroeg hij grijnzend.

Ik zei tegen hem dat ik zijn maat Bill niet kende, en dat dit voor iemand was die bij ons logeerde en die we de Kapitein noemden.

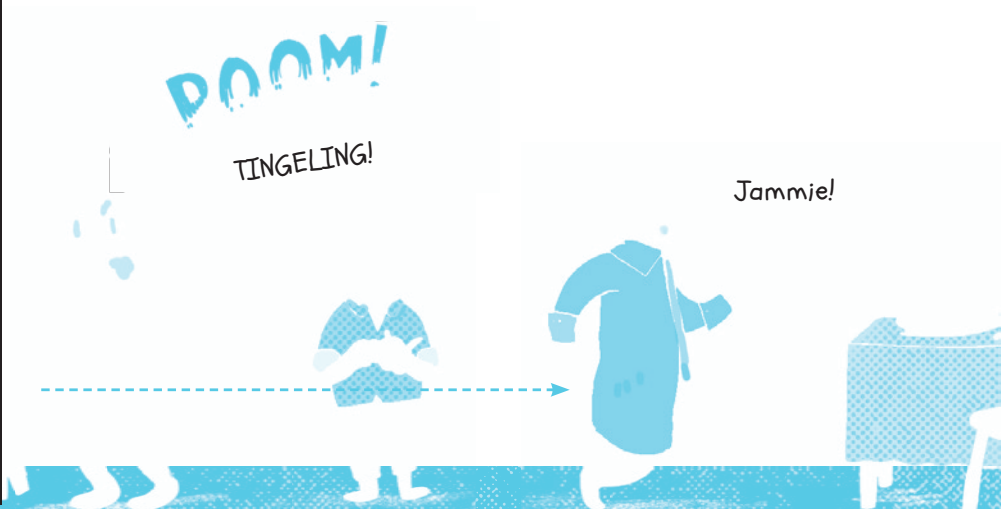
‘Ja,’ zei hij, ‘mijn maat Bill zou je wel de Kapitein kunnen noemen. Op zijn ene wang zit een snee en mijn maat Bill is een vrolijke gast, vooral als hij gedronken heeft. Goed, waar in dit huis is mijn maat Bill?’

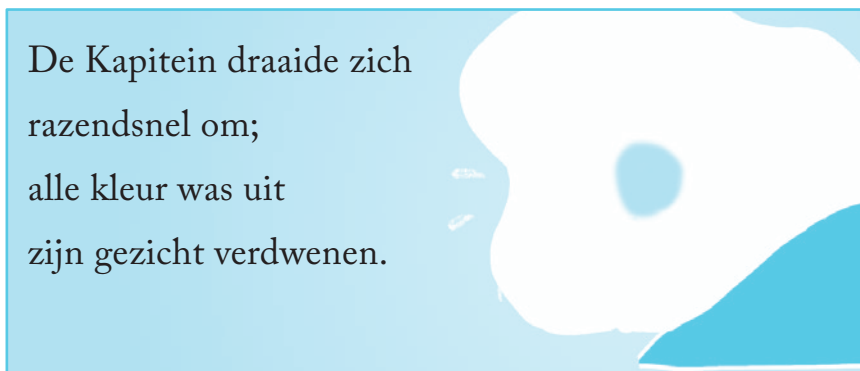

Ik vertelde hem dat de Kapitein was gaan wandelen.
‘Welke kant op, jongen? Waar is hij heen gegaan?’
zei de man.

En toen ik hem dat verteld had, bleef de
vreemdeling achter de deur van de herberg staan
loeren, als een kat die op een muis wacht gluurde hij
steeds om het hoekje.

Uiteindelijk stevende de Kapitein binnen. Hij sloeg
de deur achter zich dicht, zonder naar rechts of links
te kijken, en marcheerde dwars door de kamer naar
waar zijn ontbijt klaarstond.

Zelfs zijn neus was blauw: hij leek op iemand die een geest heeft gezien, of de duivel, of nog iets ergers...

